

Rose

พ่อแวมไพร์ของผม
กลัวเลือดเสียจนเป็นลมคอพับ

我家吸血鬼他晕血

三千大梦叙平生

ซานเขียนตำมังขวีผิงเซิง

เขียน

กั๊ดกั๊นเกลือกิน

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

หากวันหนึ่งคุณค้นพบว่า...ในโลกที่กว้างใหญ่ใบนี้ ดูเหมือนจะมีแค่คุณเพียงคนเดียวที่เป็นมนุษย์ธรรมดา คุณจะทำอะไร แน่ใจว่าสำหรับช่างแฮ่เจีย นายแพทย์หนุ่มประจำแผนกฉุกเฉิน ผู้เติบโตมากับหลักเหตุผลและวิทยาศาสตร์ เขาก็ต้องเชื่ออยู่แล้วสิ! ยอมรับการมีอยู่ของตัวตนที่ขัดกับหลักวิทยาศาสตร์เหล่านี้จะยังจะดีกว่าต้องเขียนตำราแพทย์บทใหม่ขึ้นมาเอง

แต่เขาไม่เคยคิดเลยว่า...การเรียนแพทย์มาเพื่อรักษามนุษย์ วันหนึ่งจะนำพาเขามาสู่หน้าที่อันแสนพิลึก อย่างการรักษาเหล่าอมนุษย์ที่ขยับป่วยด้วยโรคประหลาดซึ่งขัดแย้งกับตัวตนของพวกเขาเองเสียเหลือเกิน แต่คนที่ดูจะเข้ามาวุ่นวายในชีวิตเขามากที่สุด คงหนีไม่พ้นเว่ยหลง แวมไพร์หนุ่มจากยุคกลางของอังกฤษ ผู้เป็นสายเลือดบริสุทธิ์ชายตนสุดท้ายบนโลก ทว่ากลับกลัวเลือดเสียจนเป็นลมคอพับไปหลายร้อยปี! เมื่อตื่นขึ้นมาแทนที่จะอับเฉาตัวเองให้ทันสมัย กลับเลือกใช้วิธีการแปลกประหลาดจากใน*คู่มือความรักฉบับแวมไพร์* มาจีบเขากอีก แต่ที่บ้ากว่านั้นคือ แทนที่เขาจะชนลูกกับวิธีการพิสดารเหล่านั้น เขากลับเปลือใจเต็นแรงทุกครั้งที่แวมไพร์ตนนี้เข้าหา

พ่อแวมไพร์ของผมนกลัวเลือดเสียจนเป็นลมคอพับ คือนิยายแนวแฟนตาซีที่ผสมผสานความโรแมนติกและคอมเมดี้ได้อย่างลงตัว ทุกตัวละครล้วนสร้างสีสันและรอยยิ้มให้กับผู้อ่านทุกครั้งที่ปรากฏตัว หากสงสัยว่าคุณหมอช่างจะสามารถรักษาอาการป่วยของเหล่าอมนุษย์ได้ไหม และสุดท้าย*คู่มือความรักฉบับแวมไพร์* ของแวมไพร์โบราณตนนี้จะชนะใจคุณหมอมนุษย์ได้หรือไม่ ทุกคำตอบรอให้คุณค้นพบในหน้าต่อไปแล้วค่ะ

จากใจนักเขียน

爱是良药

汗大夢叔子也

ความรักคือยารักษาชั้นดี

- ซานเขียนต้าเมิ่งซวีผิงเซิง

EMERGENCY

กดหน้าอกต้องกดลึก ห้าเซนติเมตร

“สังเกตให้ดี เวลากดหน้าอกต้องวางมือไว้ตรงกึ่งกลางหน้าอก แขนต้องเหยียดตรงและตั้งฉากกับร่างกายของผู้ป่วย กดให้ลึกสี่ถึงห้าเซนติเมตร อย่ากดขึ้นไปเฉยๆ กดขึ้นไปก็เหมือนไม่กดนั่นแหละ แต่ลึกไปก็ไม่ได้เหมือนกัน เกิดกดจนซี่โครงหักขึ้นมา หลังจากนั้นจะอธิบายกับผู้ป่วยลำบาก”

ช่างเข้าเจ็ยลุกจากหุ่นสาธิตทางการแพทย์ แล้วตบมือส่งสัญญาณให้กลุ่มนักศึกษาแพทย์ที่กำลังรอคอยอย่างใจจดใจจ่อตรงหน้าเริ่มฝึกภาคปฏิบัติได้ ส่วนตัวเองลากเก้าอี้มานั่ง เตรียมเอาบันทึกลงเข้าเวรของเมื่อวานมาทำต่อให้เสร็จ

แพทย์หนุ่มหน้าตาดี ไม่ว่าเมื่อไรก็ดึงดูดความสนใจจากสาว ๆ ได้เสมอ ยังไม่ทันได้นั่งจนเก้าอี้อุ่น เหล่าเด็กสาวก็พากันเบียดเสียดเข้ามาใกล้

นักศึกษาหญิงคนหนึ่งที่เดินนำถูกเพื่อนดันออกมา เธออึ้งอยู่นานไปหน้าสวยแดงเถือกไปถึงลำคอ “อาจารย์ช่างคะ ก่อนพวกเราจะมาที่นี่ อาจารย์อีกคนเคยพูดถึงคุณไว้ด้วย แล้วยังบอกว่าพวกเราไม่ควรเรียกคุณว่าอาจารย์ ต้องเรียกว่ารุ่นพี่ถึงจะถูก...รุ่นพี่เรียนจบก่อนพวกเราที่รุ่นหระคะ แล้วจบจากมหาวิทยาลัยแพทย์ที่นี่เหมือนกันหรือเปล่า”

“เดี๋ยวนี้มุกหลอกถามอายุของพวกคุณล้าลึกลับขนาดนี้เชียว?”

ในฐานะหนุ่มหล่อประจำแผนกฉุกเฉินของโรงพยาบาลอันดับหนึ่งประจำเมือง ซ่างเฮ่าเจียชินซากับการถูกปฏิบัติด้วยความกระตือรือร้นที่มากเกินไปพอได้เห็นได้ชัด เขาเบี่ยงประเด็นด้วยความชำนาญ สายตายังไม่ละจากกระดาษตรวจหน้า “ถึงไม่รู้ว่าคุณครูของพวกคุณคือคนไหน แต่ถ้าคุณพบคุณตาพวกนั้นพูดถึงผม ก็คงไม่มีทางเป็นเรื่องดีแน่ ที่เล่าให้พวกคุณฟังนี่คือเรื่องที่ผมขโมยกระดาษถ่ายจากตึกสิริวิทยา หรือเรื่องที่เอาหม้อรุมเมตมาต้มกระดูกล่ะ”

เหล่านักศึกษาขังอยู่ในช่วงเวียนแผนก เพื่อที่จะเพิ่มบุคลากรรุ่นใหม่ไฟแรงให้แผนกฉุกเฉิน ทุกคนจึงพร้อมใจกันอาศัยหน้าตาของเดือนประจำแผนกช่างในการเรียกแขก หวังเพิ่มโอกาสช่วงชิงแรงงานที่มีคุณภาพมาช่วยงานได้สักคนสองคน

ถึงแม้ว่าเขาจะไม่สนใจเรื่องไร้สาระพวกนี้เลยแม้แต่น้อย แต่ด้วยข้อเสนอน่าดึงดูดใจในการลาไปค้นพบความวิจิตรที่ห้องแล็บ ท้ายที่สุด ซ่างเฮ่าเจียก็ต้องยอมสยบต่ออำนาจมืด รับประทานอันทรงเกียรติที่ว่าแสนยากเย็นนี้มาด้วยใจที่แน่วแน่

เมื่อพบว่าไม่ใช่แค่หน้าตาดีเท่านั้น แต่อาจารย์ยังคุยง่ายอีกด้วย นักศึกษาสาวหลายคนจึงเริ่มมีความกล้ามากขึ้น เด็กสาวผมสั้นที่ถูกเพื่อนผลักมาข้างหน้า ตัดสินใจเลิกทำตัวซุกซน และก้าวไปข้างตัวเขาอย่างมาดมั่น

“ไม่ใช่ทั้งคู่ละ อาจารย์เล่าว่าคุณตากเลือดกวนไว้ที่ระเบียงตอนกลางดึกแต่จู่ๆ ฝนก็ตกหนักจนซดปลิวไปตามลม ทำเอาหนักศึกษาแตกตื่นไปครึ่งหอ สุดท้ายอาจารย์เขาเลยเอาไม้รวกมาเขี่ยมันให้ตกลงมา”

“งั้นก็อาจารย์หลี่ละสิ เห็นเขาดูดูอย่างนั้น ที่จริงเป็นคนดีมากเลยนะสมัยก่อนตอนที่เขาดูแลตึกกอนาโตมิ ยังไม่เคยว่าอะไรพวกผมที่เข้าไปแซ่แอร์ฟรีที่ห้องเก็บศพสักครั้ง...”

พอพูดถึงวีรกรรมเด็ดสมัยเรียน ซ่างเฮ่าเจียก็ซักคั่นปาก เขาหมุนเก้าอี้มาหา ตั้งท่าจะแนะนำประเพณีอันยาวนานของมหาวิทยาลัยแพทย์ให้เหล่าน้องฟัง แต่ทันใดนั้นเองประตูห้องทำงานก็ถูกผลักเข้ามา “เหล่าช่าง

มานี่เร็ว เกิดอุบัติเหตุรถยนต์ คนเจ็บลืบกกว่ารายถูกส่งตัวมาโรงพยาบาล
เราทีเดียว คนช่วยไม่พอแล้ว!”

“ไปเดี๋ยวนี้แหละ พวกคุณใครที่ได้คะแนนปฏิบัติเกินเก้าสิบ ตามผม
ลงไปสองคน ถ้าคนไม่พอ ให้รีบเข้าไปช่วย ส่วนที่เหลือรออยู่ในห้องทำงาน
ไปก่อน จำไว้ว่าอย่าวิ่งไปหัวล่อ”

ช่างเฮ่าเจียทิ้งปากกาหมึกซึมแล้วลุกขึ้น เห็นนักศึกษาแพทย์ด้านหน้าสุด
สองคนตามมาอย่างรู้หน้าที่ ไม่มีเวลาให้พูดอะไรมาก เขาฉวยหน้ากากอนามัย
ขึ้นสวมม กัดกระดาษคลุมชุดแล้วเร่งฝีเท้าตามเพื่อนร่วมงานออกจากห้อง

ภายในห้องฉุกเฉินก้องไปด้วยเสียงร้องครวญครางตรงนั้นที่ตรงนี้ที่
บนร่างกายของผู้บาดเจ็บบางคนยังเต็มไปด้วยคราบเลือด

ตำรวจจราจรที่อยู่อีกฟากหนึ่งร้อนรนจนมือไม่หยุด เมื่อเห็นว่า
มีแพทย์เข้ามาสมทบก็รีบเข้ามาอธิบาย “คุณหมอ รถมินิบัสพลิกคว่ำลงคูน้ำ
แล้วลากรถเก๋งอีกคันพลิกคว่ำไปด้วย ฟังมินิบัสบาดเจ็บลืบกกว่าราย อาการ
ทั้งหนักและเบา ส่วนคนในรถเก๋งเหมือนจะไม่หายใจแล้ว...”

“ไม่หายใจแล้ว?!”

ช่างเฮ่าเจียใจหั่นวูบ รีบแหวกฝูงชนให้พ้นทาง มองแวบเดียวก็เห็น
ผู้ป่วยหน้าตาซีดเซียวจนหน้าตักใจบนเตียงตรวจ

อีกฝ่ายเป็นผู้ป่วยที่หน้าตาหล่อเหลามาก สำหรับแพทย์แล้ว แนนอน
ว่ารูปร่างหน้าตาควรถูกจัดไว้ในลำดับความสนใจเกือบสุดท้าย แต่อย่างไรเสีย
ก็ยังมีบางคนที่รูปร่างหน้าตาโดดเด่น จนทำให้ต้องนำเรื่องนี้มาพิจารณาเป็น
อันดับแรก

เขานอนนิ่งไม่ไหวติงบนเตียงตรวจ หน้าอกถูกแพทย์ด้านข้างกดอย่าง
คล่องแคล่ว แต่เจ้าตัวกลับยังคงไร้การตอบสนอง เครื่องวัดสัญญาณชีพ
ที่อยู่ด้านข้างแสดงเพียงเส้นตรง

“ทำไมหน้าไม่มีสีเลือดสักนิดเลยล่ะ...ผ่านมานานแค่ไหนแล้ว มีบาดแผล
ภายนอกหรือเปล่า”

ช่างเฮ่าเจียสาวเท้าเข้าไปอย่างรวดเร็ว รับถุงมือจากพยาบาลมาสวม

ส่วนพยาบาลด้านข้างขมวดคิ้วเป็นปมระหว่างความหาเส้นเลือดอย่างสุดชีวิต เมื่อได้ยินเสียงถามก็เงยหน้าเหลือบมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนัง “รวมเวลาบนรถพยาบาลแล้วยี่สิบห้า นาทีค่ะ ไม่มีบาดแผลที่เห็นภายนอก ไม่มีรอยเลือดที่เห็นได้ชัด”

“ผมทำเอง คุณลองวัดความดันโลหิตแบบแมนวลดู”

เมื่อเห็นว่าความเร็วของพยาบาลที่รับหน้าที่ปั๊มหัวใจค่อย ๆ ชะลอลง ซ่างเฮ่าเจียจึงตกแขนเสื้อ คุณเขาลงบนเตียงตรวจ รับช่วงต่อจากเธออย่างรวดเร็ว “ยังเปิดหลอดเลือดดำไม่ได้อีกเธอ เส้นเลือดเล็กไป?”

“ยังหาไม่เจอค่ะ...”

พยาบาลที่ยืนอยู่ก็ด้านเงยหน้าขึ้นอย่างระมัดระวัง น้ำเสียงเจือความลังเล ซ่างเฮ่าเจียแขนกระตุกอย่างห้ามไม่อยู่ หัวใจจะกดหน้าอกของผู้ป่วยที่อยู่ใต้มือยุบลงลิบเซนติเมตรอยู่แล้ว “หาไม่เจอ? ความดันโลหิตจะต่ำขนาดนี้ได้ยังไง... วัดแมนวลได้เท่าไร?”

“ยังวัดไม่ได้เลย...”

เมื่อได้ยินคำตอบของอีกฝ่าย ซ่างเฮ่าเจียจึงถอนหายใจหนัก ๆ อย่างกลืนไม่อยู่ แม้มือจะยังเคลื่อนไหวไม่หยุด แต่ถึงอย่างนั้นก็อดเงยหน้าขึ้นมาไม่ได้ “ฉันขอถามหน่อย ตกลงเรากำลังยื้อชีวิตไปเพื่ออะไรกันแน่”

เพิ่งพูดจบ ก็มีเสียงตะโกนรื้อนรดังมาจากนอกประตู “คุณ คุณคะ เข้าไปในห้องฉุกเฉินไม่ได้นะคะ!”

ผู้คนหันไปตามเสียง เห็นชายร่างสูงใหญ่กำยาพุงเข้ามาจากนอกประตู ชายคนนั้นเข้ามาก็ไม่พูดไม่จา พุงมาข้างเตียงตรวจ แล้วกระซอกข้อมือผู้ป่วยที่เหมือนว่าจะเปลี่ยนเป็นผู้ตายแล้วอย่างแรง

แผนกฉุกเฉินมีสารพัดละครชีวิตของมนุษย์ให้ชมตลอดทั้งปี ซ่างเฮ่าเจียอดคาดเดาในใจไม่ได้ว่าแขกไม่ได้รับเชิญที่พุงเข้ามาราวกับพายุคนนี้จะร้องไห้ร้องให้หรือเอะอะโวยวายกันแน่ แต่ถึงอย่างนั้นมือของเขาก็ยังคงกดหน้าอกต่อไปไม่มีหลุดจังหวะ “คุณครับ รบกวนถอยไปหน่อย เหลือพื้นที่ให้เราได้ช่วยชีวิตคนเจ็บด้วยครับ ขอขอบคุณสำหรับความร่วมมือ”

ผู้มาใหม่ขมวดคิ้วเล็กน้อย มองมาที่เขาและแม้มปากอย่างไม่พอใจ

เขาเป็นคนร่างสูง แขนยาว ดูแล้วเหมือนจะสูงประมาณหนึ่งร้อยเก้าสิบ พอมายืนหน้าช่างเฮ่าเจียที่สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบแปดแล้ว เพื่อนร่วมงานที่รับชมจากด้านข้างถึงกับอกลั่นขวัญแขวนไปด้วย ในจังหวะที่ตั้งใจจะเข้าไปขวาง ชายร่างกำยำกลับก้าวไปข้างหน้า มองสีหน้าซีดเซียวของคนเจ็บ แล้วเลิกคิ้วเร็วขึ้น

ใบหน้าของช่างเฮ่าเจียยังคงเรียบนิ่ง เขาชำเลืองมองนาฬิกาข้อมืออย่างไรร่าอารมณ์ “เปิดหลอดเลือดดำต่อไป พยายามให้ถึงสามลิบนานี้แล้ว ค่อยว่ากันอีกที”

“คุณหมอ...คือว่า อันที่จริงมันเป็นแค่เรื่องเข้าใจผิด...”

ท่ามกลางความเงิบขวนเข่าขวัญ ในที่สุดชายร่างกำยำก็ยอมเปิดปาก น้ำเสียงของเขาไม่ได้ฟังดูหงุดหงิดหรือฉุนเฉียวอย่างที่คิด ที่จริงแล้วออกจะดูสุภาพเป็นมิตรเสียด้วยซ้ำ “เขาไม่ได้เป็นอะไรทั้งนั้น แค่พอดีเห็นเลือดเลยกลัวจนเป็นลมไปเท่านั้นเอง คุณหมอไม่ต้องยุ่งยากหรอก เดี่ยวผมจะพาเขากลับไปเอง”

“ตอนนั้นผู้ป่วยหัวใจหยุดเต้นและไม่หายใจ ยังอยู่ในช่วงยื้อชีวิต กรุณาอย่าขัดขวางขั้นตอนช่วยเหลือด้วยครับ”

ช่างเฮ่าเจียทำงานที่แผนกฉุกเฉินมาสองปี เคยพบเจอญาติผู้ป่วยประเภทที่ต่อให้ประกาศว่าหมดหนทางรักษา ก็ยังจะขอร้องให้แพทย์และพยาบาลช่วยยื้อชีวิตต่อไป แต่ประเภทที่เอาแต่บอกว่าคุณป่วยสบายดี จะพากลับบ้านให้ได้ลูกเดียวอย่างนี้ เขาเพิ่งเคยเจอเป็นครั้งแรก แม้ใบหน้าของเขายังคงเรียบเฉย แต่ในใจกลับเริ่มจินตนาการพล็อตดราม่ามาตกรกรรม สาตแตรรักแรงแค้นอย่างห้ามไม่อยู่

เมื่อฝ่ายนั้นเห็นว่าเขาไม่คิดจะเปลี่ยนใจ จึงฉุดฝ่ามือด้วยความมุ่งมั่นแล้วลู่อึก็กระซอกแซกแซนผู้ป่วยอย่างแรง “พอแล้วๆ นายมาโรงพยาบาลทำไมเนี่ย ทำคนเขาวุ่นวายกันหมด รีบไปได้แล้วๆ เลิกแสดงละครอยู่นี้สักที...”

“คุณครับ สัญญาณชีพของผู้ป่วยหายไปแล้ว ขึ้นคุณยังรบกวนการรักษาอย่างนี้ต่อไป เขาได้เสียชีวิตจริง ๆ แน่”

เมื่อคนเจ็บถูกกระซอกอย่างนี้ ช่างเฮ่าเจียก็หมดปัญญาจะช่วยชีวิต

ผู้ป่วยต่อ ไปได้เตรียมมือกันแขนอีกฝ่าย ขณะที่เขาตั้งใจจะอธิบายว่าผู้ป่วยกำลังอยู่ในสภาวะอันตรายอย่างมาก ต่อให้ยื้อชีวิตก็ยังไม่แน่ใจว่าจะช่วยให้ฟื้นกลับมาได้ จู่ ๆ คนที่ไร้การตอบสนองมาตลอดกลับขยับตัว แล้วพลิกกายลงจากเตียงตรวจอย่างรวดเร็ว

การเคลื่อนไหวของเขาพลิวไหวและนุ่มนวลมาก แม้จะอยู่ในสภาพที่ถูกลดกระดุมชุดสูทกับเสื้อเชิ้ตออก แต่ท่วงท่ากระโดดลงจากเตียงตรวจก็ยังคงดูดีไม่น้อย

“คุณหมอช่าง ผมนคงได้แต่แสดงความขอโทษจากใจจริงที่เสียมารยาทมารบกวนในวันนี้ อันที่จริงผมตั้งใจว่าจะไม่สร้างความสะดวกหรือร้อนให้พวกคุณ ผมจึงคิดจะรอจนกว่าจะถูกตัดสินว่าเป็นศพและถูกนำไปจัดการ จากนั้นค่อยเลือกใช้แผนรับมือฉุกเฉินพิเศษของผมเองที่หลัง เสียหายที่เพื่อนนิสัยบู่มป่ามของผมคนนี้โผล่มา ทำลายแผนการของผม”

เขาดึงแผ่นอิเล็กโทรด¹ ออกจากอก นิ้วเรียวยาวติดกระดุมเสื้อเชิ้ตอย่างคล่องแคล่ว จากนั้นวาดแขนข้างหนึ่งมาด้านหน้า โด่งค้ำบับให้ช่างเข้าเจียอย่างสง่างาม “สำหรับความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในวันนี้ ผมต้องขอภัยจากใจจริงอีกครั้ง ไปได้โปรดลืมนอุบัติเหตุครั้งนี้เสีย พ้ามืดแล้ว ขอให้พวกคุณนอนหลับฝันดีในคืนนี้ครับ”

ช่างเข้าเจียหันกลับไปด้วยความตกตะลึง เหลือบมองเส้นตรงที่ราบเรียบตลอดเส้นบนเครื่องวัดสัญญาณชีพที่อยู่ด้านหลัง ในที่สุดก็ห้ามตัวเองไม่อยู่กดโทรศัพท์ “เรียกแผนกจิตเวชมาหน่อย ผมว่าถ้าปัญหาไม่ได้อยู่ที่เขา ก็ต้องอยู่ที่ผมแล้วแหละ...”

¹ แผ่นอิเล็กโทรด (Electrode Pad) คือแผ่นนำไฟฟ้าที่ใช้ในการส่งหรือรับสัญญาณไฟฟ้า ระหว่างร่างกายกับอุปกรณ์ทางการแพทย์หรืออุปกรณ์ไฟฟ้าอื่นๆ เช่น การกระตุ้นหัวใจด้วยไฟฟ้า

วัดชินพิศสุโขทัย ต้องไปศูนย์ป้องกันและควบคุมโรค

“คุณหมอช่าง ผมเชื่อว่าคุณก็คงเป็นสุภาพบุรุษคนหนึ่ง ทำไมเราไม่นั่งลงพูดคุยกันล่ะครับ”

ในขณะที่มือของช่างเฮ่าเจียกดโทรศัพท์อยู่ ชายคนนั้นก็ปรากฏตัวอยู่ตรงหน้าเขาอย่างกะทันหัน

ไม่มีใครมองเห็นว่าเขาข้ามเตียงตรวจกว้าง ๆ มาอยู่ข้างช่างเฮ่าเจียได้อย่างไร แต่เขาก็ยืนอยู่ตรงนั้นอย่างมั่นคง มือหนึ่งคว้าแขนของช่างเฮ่าเจียไว้ ใบหน้ายังคงประดับรอยยิ้มสุภาพ

ทั้งสองอยู่ใกล้กันมากจนช่างเฮ่าเจียตระหนักได้อย่างชัดเจนว่าอีกฝ่ายยังคงไม่มีสัญญาณชีพ ยังคงไม่หายใจ ผิวหนังปราศจากสีเลือด รูปร่างก็ยิ่งขยายใหญ่

ไม่ว่ามองจากมุมไหน ล้วนเป็นภาวะของการเสียชีวิตทั้งสิ้น

ถ้าว่ากันตามสามัญสำนึก ตอนนี้อยู่ในห้องตรวจหัวใจที่ห้องฉุกเฉิน ร้องตะโกนว่า ‘ผีหลอก’ แล้วหนีไปถึงจะถูก แต่นักศึกษาแพทย์สองชีวิตยังยืนตาปริบ ๆ อยู่ตรงทางเข้า เตือนประจำแผนกช่างผู้แบกรับภารกิจอันใหญ่หลวง ย่อมไม่อาจยอมจำนนง่าย ๆ จนทำลายภาพลักษณ์อันเจิดจรัสของทั้งแผนกช่างเฮ่าเจียใช้เวลาหนึ่งวินาทีในการคิดหาวิธีรับมือ ก่อนจะก้มลงมอง

พอพบว่าเท้าของอีกฝ่ายยังยื่นอยู่กับพื้น หัวใจจึงค่อยได้รับการปลดปล่อย

“ห้องฉุกเฉินไม่ใช่ที่ไว้คุยเล่น ถ้าคุณอยากอธิบายเรื่องในวันนี้ เราไปคุยกันที่ห้องทำงานของผมอย่างละเอียดก็ได้ครับ”

อาการบาดเจ็บของคนที่เหลือ ส่วนมากเป็นเพียงบาดแผลทั่วไป กำลังคนที่มืออยู่ต่อนั้นนับว่าเพียงพอ ท่ามกลางสายตาเศร้าสร้อยระคนอีกทีเหมือห้องฉุกเฉินราวกับเป็นฉากส่งลาวีรชนแห่งรัฐเยียนริมแม่น้ำ¹ คุณหมอช่างยังคงก้าวเดินอย่างใจเย็น นำแขกไม่ได้รับเชิญทั้งสองออกจากห้องฉุกเฉินมุ่งสู่ห้องทำงานของตัวเอง

เพิ่งจะเข้าห้องทำงาน เว่ยหลงก็ก้าวเข้ามายกมือขวาที่ยังไม่ทันได้ถอดถุงมือของช่างเข้าเจ็ยขึ้น โน้มกายลงด้วยท่วงท่าสง่างาม แล้วจุมพิตอย่างแผ่วเบาลงบนหลังมือ “คุณสุภาพบุรุษรูปร่างงาม ผมมาจากยุคกลางสมัยโบราณ เป็นแวมไพร์ที่สืบเชื้อสายอังกฤษ ยินดีที่ได้รู้จักครับ กรุณาอนุญาตให้ผมได้กล่าวคำทักทายอันจริงใจที่สุดแก่คุณ...”

“ถึงจะไม่แหม่นเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติของยุโรปยุคกลางก็เถอะ แต่อย่างน้อยผมก็รู้ว่า ธรรมเนียมการจับมือควรเอาไว้ใช้กับสุภาพสตรี”

ช่างเข้าเจ็ยถอดถุงมือแล้วยึดใส่กระเป่าเล็กกาวัน มองคนที่ดูอย่างไรก็เหมาะจะส่งเข้าแผนกจิตเวชตรงหน้าอย่างระมัดระวัง “เดิมทีผมอยากให้คุณนำหลักฐานออกมายืนยันว่าคุณเป็นแวมไพร์ แต่ดูจากสภาพตอนนี้ ถ้าคุณไม่ใช่แวมไพร์ คุณก็คงต้องเขียนแก้ไขวิธีตัดสินภาวะการตายของวงการแพทย์ใหม่ทั้งหมดแล้วละ...”

“ในระบบวิทยาศาสตร์ของพวกคุณ พวกผมก็เป็นตัวตนที่เป็นปฏิบัติกับกับวิทยาศาสตร์อยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

เว่ยหลงพยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม เลี่ยงการถกเรื่องธรรมเนียมจับมือได้อย่างแนบเนียน “อนุญาตให้ผมได้แนะนำเพิ่มเติมอีกสักนิด นี่คือเพื่อน

¹ กล่าวถึงจิงเคอ นักฆ่าชื่อดังแห่งยุคครนรัฐ ผู้วางแผนเดินทางไปยังรัฐฉินเพื่อลอบสังหารจิงซีฮ่องเต้ ก่อนจะไป เขาได้บอกลารชทายาทรัฐเยียนและคนอื่นๆ ริมแม่น้ำอี้ โดยรู้ว่าตนเองคงไม่มีชีวิตรอดกลับมา เกิดเป็นภาพอันกล้าหาญหาว่าโคกเศร้าย

และพ่อบ้านผู้ซื่อสัตย์ของผม เขาชื่อเฮ้อเจียหลุน เป็นมนุษย์หมาป่าที่ถูก
รบกวนด้วยโรคบางอย่างมาโดยตลอดเหมือนกันกับผม”

หลังจากที่ความเชื่อและทัศนคติที่เขามิ่ต่อโลกถูกแวมไพร์ตนหนึ่ง
ทำลายลงจนหมดสิ้น ซ่างเฮ้าเจียก็ทิ้งการยืนหยัดปกป้องแนวหน้าของ
วิทยาศาสตร์อย่างไม่ลังเล เรียกความเป็นมืออาชีพในฐานะแพทย์แผนกฉุกเฉิน
กลับคืนอย่างรวดเร็ว พร้อมหยิบเพิ่มเวชระเบียนจากด้านข้างขึ้นมา “จริงสิ
ผมจำได้ว่าเพื่อนของคุณบอกว่าที่คุณหมดสติไปเป็นเพราะเห็นเลือด แสดงว่า
ที่จริงแล้วคุณเป็นโรคกลัวเลือดอย่างนั้นหรือ”

“พูดไปแล้วก็น่าอายนะครับ แต่ผมเป็นโรคกลัวเลือดจริงๆ”

เว่ยหลงเผยรอยยิ้มเจ็บใจความเสียดใจ ก่อนจะโค้งลงเล็กน้อยให้เขา
“ในความเป็นจริง ตอนแรกผมหลบเลี่ยงอุบัติเหตุรถยนต์ที่เกิดขึ้นอย่าง
กะทันหันได้โดยไม่มีปัญหาแล้ว เพียงแต่ภาพที่เห็นตอนลงมาจากพื้นมีแต่เลือด
เต็มไปหมด ผมเลยสูญเสียความสามารถในการเคลื่อนไหวไปชั่วคราว
พวกเราต้องขอภัยจากใจจริงที่สร้างความไม่สะดวกและความยุ่งยากให้
โรงพยาบาลของพวกคุณ ขอรับรองว่าจะจัดการและไม่สร้างความลำบาก
ให้พวกคุณแน่นอน”

“ทางโรงพยาบาลเราไม่มีปัญหาอะไรหรอก แต่ขอโทษที่ผมต้องพูด
ตรงๆ นะ เป็นแวมไพร์แต่ดันกลัวเลือดเนี่ย พูดไปพูดมาก็เกือบจะเป็น
โรคร้ายแรงถึงชีวิตเลยนะครับ คุณไม่ได้อำผมเล่นอยู่ใช่ไหม”

ถูกแวมไพร์ที่เหมือนเพิ่งหลุดออกมาจากหนังพากย์เสียงบ่นหัวไม่หยุด
ไม่หย่อนจนมันไปหมด ซ่างเฮ้าเจียได้แต่นวดขมับ ในที่สุดก็ทนไม่ไหวจนต้อง
ตัดบทถ้อยคำเย็นเยือกเกินเหตุของเขา

เว่ยหลงไม่ได้แสดงอาการไม่พอใจที่ถูกขัดจังหวะเลยแม้แต่น้อย
ตรงข้ามกลับถอนหายใจเบาๆ อย่างจนปัญญา พยักหน้าพลาংกล่าวเห็นพ้อง
“ผมก็กลุ้มใจเพราะเรื่องนี้อยู่บ่อยๆ เหมือนกัน เพราะเรื่องชวนปวดหัว ผม
ถึงได้ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากแยกตัวห่างจากเผ่าพันธุ์ของตัวเองเป็นเวลา
นาน...”

“แยกตัวห่างอะไรของนายหา เป็นแวมไพร์เลือดบริสุทธิ์จากยุคกลาง

แท้ ๆ แต่ถูกศึกเลือดบริสุทธิ์ทำให้ตกใจจนกลายเป็นหิน หลับยาวมาจนถึงศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ทำเอาตระกูลเลือดบริสุทธิ์ของพวกนายคิดว่าตัวเองสูญสิ้นทายาทไปแล้ว ฉันทว่าอย่างนายเนียเรียกแวมไพร์ก็ยังจะถูกกว่า”

เว่ยหลงยังไม่ทันเล่าจบดี มนุษย์หมาป่าด้านข้างก็พูดแทรกขึ้นมาอย่างไม่สบอารมณ์ ซ้ำยังก้าวเข้ามา แยกเขี้ยวใส่เว่ยหลงอย่างยั่วยุ

เว่ยหลงมองเขาด้วยความเสียดาย สายหน้าพลางถอนหายใจ “ที่บอกกันว่ามนุษย์หมาป่าเป็นเผ่าพันธุ์ที่ตัดขาดจากความเป็นสุภาพบุรุษ คำพูดนี้ไม่ผิดเลยจริงๆ ตอนนี้นั้นกำลังคุยกับคุณหมอช่าง นายยังจะต้องเอาเรื่องเก่าในอดีตพวกนี้มารบกวนบทสนทนาที่สนุกสนานของพวกเราให้ได้อีกหรือ”

“นายเห็นใครหน้าตาดีก็จีบเขาไปหมด แต่ต่อให้จีบติดแล้วจะมีประโยชน์อะไร แค่ว่ากัดเอาเลือดเขายังไม่กล้าเลย”

ภายใต้สายตาคาที่จ้องมองมาอย่างใจดีของแวมไพร์เก่าแก่ชั้นสูง มนุษย์หมาป่ารุ่นใหม่เปลือยหลังไปสองก้าวอย่างห้ามไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคงเอียงกลับไปอย่างไม่ยอมแพ้

เว่ยหลงลูบคาง จ้องมองมนุษย์หมาป่าตรงหน้าราวกับกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง จากนั้นจึงส่ายหัวเบาๆ ด้วยความเสียดาย “เจียหลุน ซินนายยังเอาแต่ทำตัวหัวรุนแรงอย่างนี้ต่อไป ฉันทคงต้องพิจารณาแล้วว่าควรพานายไปฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าดีไหม...”

“วัคซีนโรคพิษสุนัขบ้าไม่ต้องมาโรงพยาบาลครับ ไปที่ศูนย์ป้องกันและควบคุมโรคประจำมณฑล ลงทะเบียนที่แผนกผู้ป่วยนอกก็พอ”

ช่างเฮ่าเจียพูดแทรกขึ้นมา แต่จู่ๆ ก็ควงปากกาในมือพลางขบคิด “ไม่ใช่สิ ผมไม่ค่อยแน่ใจว่ามนุษย์หมาป่าควรจัดอยู่ในสปีชีส์อะไรกันแน่ หรือไม่งั้นคุณลองพาเขาไปโรงพยาบาลสัตว์ดูก็ได้ วัคซีนพิษสุนัขบ้าออกแบบมาสำหรับร่างกายมนุษย์ ไม่น่าจะไม่มีผลกับเขา”

“พวกนายสองคนนี่ยังงัยกัน นายเพิ่งรู้จักเขาเองไม่ใช่หรือ ทำไมจู่ๆ ก็รวมหัวกันรังแกชาวบ้านแล้วล่ะ”

เฮ่อเจียหลุนมองสองคนที่ดูเหมือนจะเห็นพ้องกันเป็นอย่างดี สายหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ หันหลังเตรียมออกจากห้อง “ฉันทไม่อยู่กับพวกนาย

สองคนตีกว่า ตอนนี้นั้นสงสัยมากกว่า นายจะส่งมอบฉันให้คุณหมอคนนี้
เอาไปฆ่าแหละหรือเปล่า...”

“คุณหมอช่าง คุณเป็นคนน่าสนใจมากเลยนะ”

หลังเดินผ่านเพื่อนที่กำลังหัวเสียของตัวเอง เว่ยหลงก็หันมาหาคุณหมอ
ที่เป็นมนุษย์ตรงหน้าพร้อมรอยยิ้ม ความชื่นชมในแววตาเด่นชัดขึ้น “เวลาที่
คนส่วนมากรู้ตัวตนที่แท้จริงของเราเป็นครั้งแรก มีแต่จะกลัวจนทำอะไร
ไม่ถูกกันทั้งนั้น แต่คุณนะ ถ้าไม่นับท่าทางเกร็งเล็กน้อยตอนที่ผมเข้าไปใกล้
ในตอนแรก ผ่านไปไม่นานคุณก็สงบอารมณ์ลงได้ เป็นอะไรที่ชวนให้รู้สึก
นับถือจริงๆ ครับ”

“เทียบกับการที่ต้องทึ่งทฤษฎีทางการแพทย์และปรับปรุงสื่อการเรียน
การสอนใหม่ทั้งหมด ผมยอมรับการมีอยู่ของแวมไพร์กับมนุษย์หมาป่ายังดี
กว่าเยอะ”

ช่างเฮ่าเจียวางแฟ้มเวชระเบียนในมือลง เก็บปากกาใส่กระเป๋าเสื้อ
ประกบมือคำใต้ปลายจมูก โนมตัวไปด้านหน้าเล็กน้อยเพื่อมองเขา “ผม
เคยได้ยินมาว่าแวมไพร์ฟื้นตัวได้เร็วมากเมื่อได้รับบาดเจ็บ เป็นความจริง
หรือเปล่า”

“ตราบดีที่ยังไม่ได้ผลมากกำลังมากเกินไป ก็เป็นตามนั้นครับ”

เว่ยหลงพยักหน้าพลางเลี้ยวเล็กน้อย ในดวงตาของเขาแฝงไปด้วย
ความใคร่รู้ “คุณหมอช่างมีอะไรให้ผมช่วยหรือเปล่า เพื่อเป็นการขอโทษ
เรื่องในวันนี้ ผมยินดีให้ความช่วยเหลือคุณเต็มที่”

“คืออย่างนี้ งานวิจัยที่ผมกำลังทำอยู่ เป็นเรื่องเกี่ยวกับวิธีการห้ามเลือด
อย่างรวดเร็ว และยาหรือฮอร์โมนที่สามารถเร่งการสมานแผลได้”

ช่างเฮ่าเจียเผยรอยยิ้มพึงพอใจ ภูมือเข้าหากัน ทันใดนั้นก็หยิบมิด
ผ้าตัดคมกริบออกจากลิ้นชัก “ถ้าคุณเว่ยสะดวก จะอนุญาตให้หมอนำเนื้อเยื่อ
ส่วนหนึ่งจากร่างกายคุณกลับไปทำการตรวจได้ไหมครับ”

ดูแลผู้ป่วยต้องสวมถุงมือ

“เป็นข้อเสนอที่น่าสนใจไม่เลว ถึงแม้ครั้งหนึ่งพวกเราเคยเป็นคัตุรูกับวิทยาศาสตร์ แต่ถ้ามีคุณยืนอยู่ข้างวิทยาศาสตร์แล้ว กรอบความคิดที่เคยดูเย็นซาแข็งกระด้างพวกนั้นก็คงไม่เหมือนเดิมอีก มันคงไม่ได้เต็มไปด้วยความโง่เขลาและความดันทุรังที่ชวนให้รู้สึกทนไม่ได้อีกแล้ว”

สีหน้าของเว่ยหลงแข็งค้างไปชั่วขณะอย่างแนบเนียน ก่อนจะสลับเป็นรอยยิ้มสุภาพทันที เขาถอดเสื้อสูทวางไว้ด้านข้าง ปลดกระดุมข้อมือเสื้อเชิ้ตอย่างคล่องแคล่ว แล้วพับแขนเสื้อขึ้นมาจนถึงข้อศอก เผยให้เห็นแขนขาวซีดที่ดูผอมบางแต่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อเรียงตัวสวยงาม

เห็นท่าทางสุดแสนไม่นำพาของเขาแล้ว ซ่างเฮ่าเจียกลับรู้สึกถึงเล^{ขึ้น}ขึ้นมา

ความลึกลับนี้ไม่ได้เกิดจากสัญชาตญาณที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดแต่อย่างใด แต่เป็นประสบการณ์อันล้ำค่าที่เขาค่อย ๆ สั่งสมมาอย่างยาวนาน จากการที่ต้องรับมือกับทั้งคนที่เข้ามาจับและคนที่เขาต้องปฏิเสธ เพราะใบหน้านี้ต่างหาก

ต่อให้ไม่รวมธรรมชาติเย็บมจูบมือเมื่อครู่ แต่ในเมื่อมาถึงจุดนี้แล้ว คุณหมอส่างเองก็ตระหนักถึงเรื่องหนึ่งได้อย่างชัดเจน แวมไพร์ที่ดูเหมือน

เพิ่งคลานออกมาจากโลงศพโบราณในยุคกลางของยุโรปได้ไม่นานตอนนี้ ดูท่าจะ
บางทีนะ กำลังจิบเขาอยู่แหงๆ

ตลอดช่วงชีวิตยี่สิบเจ็ดปีที่ผ่านมา ช่างเฮ่าเจียเคยถูกคนเข้ามาตีสนธิ
ด้วยวิธีแปลกๆ มาไม่น้อย แต่ที่เอาเนื้อเยื่อผิวหนังกับกล้ามเนื้อมาจิบ เขา
ก็เพิ่งเคยเจอเป็นคนแรกเหมือนกัน

“ถ้าไม่เป็นการรบกวนเกินไป ผมอยากขอผ้าปิดตา เพื่อใช้บดบังการ
มองเห็นของผมสักหน่อย”

คล้ายว่าจะเห็นความลังเลของเขา เว่ยหลงจึงยื่นแขนมาข้างหน้า กำมือ
วางราบกับโต๊ะ “ถึงความสามารถในการฟื้นตัวของผมจะดีมาก แต่บางที
ความเร็วในการหมดสติหลังเห็นเลือดของผม อาจจะไวกว่าความเร็วในการ
รักษาแผลนิดหน่อย”

“ถึงจะไม่มีผ้าปิดตา แต่ถ้าเป็นผ้าปิดปากผมมีตรงนี้เพียบเลยละ”

เมื่อต้องเผชิญกับความช่วยวนอันไม่มีที่สิ้นสุดของโอกาสในการ
ยกระดับวิธีการรักษา ในที่สุดช่างเฮ่าเจียจึงยอมทิ้งความขัดแย้งในจิตใจ
เลือกอุทิศความปลอดภัยส่วนตัวให้แก่วิชาชีพแพทย์อันยิ่งใหญ่ เขาหยิบ
หน้ากากอนามัยแบบใช้แล้วทิ้งสามอันอย่างคล่องแคล่ว จับซ้อนกันแล้ว
สวมศีรษะให้อีกฝ่าย “ก่อนอื่นผมจะให้ยาชาเฉพาะจุดกับคุณ อาจจะเจ็บ
เล็กน้อย แต่ไม่นานก็หาย”

“ขอบคุณมากครับ คุณเป็นสุภาพบุรุษที่เอาใจใส่และรอบคอบมาก
ถ้าเกิดว่าผมเป็นเด็กสาว คงจะหลงใหลในการกระทำของคุณแน่”

เว่ยหลงพยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม วางแขนลงบนโต๊ะทำงานอย่าง
ผ่อนคลาย เห็นได้ชัดว่าไม่ได้รู้สึกกลัวหรือประหม่าแต่อย่างใด

นานๆ ครั้งจะได้ยินคำชมที่ตรงไปตรงมาและกระตือรือร้นขนาดนี้
แม้ว่าสภาพจิตใจของแพทย์แผนกฉุกเฉินจะเข้มแข็งจากการขัดเกลามาเป็น
ปีๆ แต่ถึงอย่างนั้นช่างเฮ่าเจียก็ยังรู้สึกเท่ร้อนที่ใบหน้าอยู่ดี เขากระแอม
โดยสัญชาตญาณ หยิบสาลีชุบทิ่งเจอร์ไอโอดีขึ้นมาเช็ดบนแขน “ตอนนี้ผม
กำลังฆ่าเชื้อให้ อาจจะเย็นๆ น้อยๆ ไม่ต้องเกร็งนะ”

“วางใจได้เลย ผมไม่รู้สึกเกร็งหรอก เพียงแต่เสียงที่ผมได้ยินบอก

ผมว่า คุณหมอมือที่กำลังฆ่าเชื้อให้ผมคนนี่ ดูเหมือนจะเกร็งกว่าผมเสียอีก”

เว่ยหลงเงยหน้าขึ้นตามเสียง ปลายนิ้วชี้ตักขาของเขาวาดวงกลมบนโต๊ะช้าๆ พลางหันรอยยิ้มไปยังทิศทางที่ช่างเฮ่าเจี๋ยยืนอยู่ “จู่ๆ ตอนนี้ผมก็รู้สึกร้อนรอนอยากมองเห็นสีหน้าคุณขึ้นมา ผมเชื่อว่ามันจะต้องดูดีมาก เหมือนกับแอปเปิลแดงอาบยาพิษ แผลงไปด้วยมนตร์สะกดที่ทำให้คนหลงใหล...”

ช่างเฮ่าเจี๋ยเพิ่งหยิบลิโดเคนที่ใช้เป็นยาซาออกมา ก็อดไม่ได้ที่จะตัวสั่น จึงรีบพูดตัดบทเขาอย่างไม่ลังเล “ถ้าไม่ยากให้ผมมีอสังขารเหมือนคุณละก็ ผมอยากขอให้คุณเว่ยช่วยหยุดพูดจะดีกว่า”

“ถึงผมจะไม่ได้กล่าวคำชูสึกันิด แต่ผมก็ยินดีทำตามความต้องการของคุณ”

เว่ยหลงพยักหน้าเล็กน้อยพร้อมรอยยิ้ม จากนั้นก็ไม่พูดอะไรอีก ช่างเฮ่าเจี๋ยจึงค่อยๆ คลายความกังวลลง ตั้งสมาธิจิตยาศาเข้าใต้ผิวหนังให้เขา แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังอดเงยหน้าเหลือบมองคนที่กำลังนั่งตัวตรงเรียบร้อยตรงหน้าไม่ได้

เมื่อเทียบกับใบหน้าตามแบบฉบับชาวตะวันตกแล้ว ใบหน้าของอีกฝ่ายดูคมคายกว่าอย่างเห็นได้ชัด สันจมูกโด่ง โครงหน้าชัดเจน ถึงแม้ว่าบนศีรษะจะสวมหมวกอานามัยทับกันสามชั้นชวนให้รู้สึกขบขัน แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความจริงที่ว่ารูปร่างหน้าตาของอีกฝ่ายโดดเด่นเกินกว่าคนทั่วไปมาก

นับแต่เกิดมาในตระกูลตำรวจอาชญากรรม และได้รับการสั่งสอนทั้งคำพูดและการกระทำจากพ่อแม่ ช่างเฮ่าเจี๋ยเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักในวิทยาศาสตร์อย่างไม่ต้องสงสัย อย่างน้อยในระยะเวลาเกือบสิบปีที่เขาเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยการแพทย์จนถึงปัจจุบัน เขาไม่เคยคิดเลยว่าวันหนึ่งตัวเองจะได้ฆ่าเชื้อและจิตยาศาให้กับแวมไพร์ จากนั้นยังจะตัดเนื้อเยื่อส่วนหนึ่งจากแขนของอีกฝ่ายกลับไปทดลองในห้องแล็บอีกต่างหาก

ระดับความเหลวไหลของเรื่องนี้ ทำให้คุณหมอช่างแอมบรู๊สรู้สึกกังวลเล็กน้อยอยู่ในใจ

แต่ถึงยังไว้วางยานิพนธ์ก็ต้องตั้งอยู่บนหลักวิทยาศาสตร์และหลักฐาน

ที่เป็นรูปธรรม ให้เขียนลงไปในนั้นว่าเขาเก็บเนื้อเยื่อที่เกี่ยวข้องมาจากตัวของ แวมไพร์ เรื่องแบบนี้มันเป็นไปได้หรอคะ ขึ้นส่งวิทยานิพนธ์พรรคนี้ไป มีหวังถูกเชิญไปออกรายการ *Approaching Science*¹ ก่อนได้ทุนส่งงานให้ วารสาร *Science*² แห่งๆ

ฉีดยาชาครบจนหยุดสุดท้าย มาถึงขั้นนี้แล้ว จะให้ช่างเข้าเจียหยุดมือ ตอนนั้นก็คงทำไม่ลง จึงกัดฟันหยิบมีดผ่าตัดชิ้นมาอย่างระมัดระวัง แล้ว ตัดเอาเนื้อเยื่อชิ้นเล็กใส่ลงในของเหลวที่ใช้เป็นเฟสคงที่³ อย่างคล่องมือ แต่แล้วเขาก็กลับต้องขมวดคิ้วน้อยๆอย่างห้ามไม่อยู่

“ผมคิดว่าคุณคงพบปัญหาบางอย่างเข้า ไม่ทราบว่ามีอะไรที่ผมพอจะ ช่วยได้บ้างหรือเปล่า”

เมื่อเสียงความเคลื่อนไหวจากอีกฝ่ายหยุดลงอย่างกะทันหัน เว่ยหลง จึงหันมาถามเสียงนุ่มด้วยความสงสัย

ช่างเข้าเจียครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะคว้าผ้าก๊อชมากดลงบนแขน อีกฝ่ายอย่างเด็ดขาด “ถ้าเกิดแผลของคุณไม่สมานตัวอย่างรวดเร็ว จะมีสาเหตุมาจากอะไรได้บ้าง...เป็นเพราะคุณมีพลังไม่พอหรือเปล่า”

“อ้อ ไม่ๆ พลังของผมยังนับว่าเหลือเฟือ เรื่องนี้โปรดวางใจได้ เพราะ ด้วยเหตุผลส่วนตัวของผม โอกาสที่จะได้กินอาหารตามปกติจึงมีน้อยมาก

¹ รายการสารคดีทางช่อง CCTV-10 ของจีน ออกอากาศช่วง ค.ศ. 1998 - 2019 มีจุดประสงค์เพื่อสนับสนุนความรู้ทางวิทยาศาสตร์ โดยพยายามเชื่อมโยงคำอธิบาย ทางวิทยาศาสตร์เข้ากับปรากฏการณ์ในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตาม คำวิจารณ์บางส่วน กล่าวว่ารายการใช้วิธีสร้างบรรยากาศลึกลับเกินจริงผ่านภาพและเสียงจนดูเหมือนรายการ วิทยาศาสตร์เทียม หรือบางครั้งนำเสนอหัวข้อเหนือธรรมชาติที่ขาดการยืนยันทาง วิทยาศาสตร์

² วารสารวิชาการระดับโลกของสมาคมเพื่อความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์อเมริกัน (American Association for the Advancement of Science)

³ องค์ประกอบในเทคนิคการแยกสารโดยวิธีโครมาโทกราฟี (Chromatography) ซึ่งแบ่งออกเป็นสองเฟส ได้แก่ เฟสคงที่ (Stationary Phase) กับเฟสเคลื่อนที่ (Mobile Phase)

ตั้งนั้นผมมีเงื่อนไขแบบนี้ ตัวผมเองจึงพยายามอย่างสุดความสามารถ เพื่อที่จะสั่งสมพลังไว้ให้เพียงพอ ป้องกันไม่ให้วันหนึ่งต้องตกอยู่ในสภาวะ กลายเป็นหินเนื่องจากขาดสารอาหาร”

เว่ยหลงสายศิระชะพลางหัวเราะเบาๆ สีหน้ายังคงดูอ่อนโยนและ น่าไว้วางใจ “จากการคาดเดาของผม บางทีคงเป็นเพราะของเหลวที่น่าสอใจ ที่คุณฉีดให้ผมตอนแรก ซึ่งเข้ามากดความเร็วในการสमानแผลโดยอัตโนมัติ ของร่างกายผม เพราะตามหลักแล้ว ในตอนที่เข็มแรกของคุณแทรกผ่านผิวหนัง ร่างกายผมก็จะเริ่มรักษาตัวเองโดยทันที ซึ่งจะทำให้ไม่สามารถฉีดสารน้ำ เข้าไปได้อีก”

“เมื่อก็ผมให้ยาชากับคุณนะ ขอโทษทีๆ ตั้งใจให้คุณไม่ต้องเจ็บมาก ใครจะนึกว่าดันทำเสียเรื่องกว่าเดิมซะงั้น”

ช่างเฮ่าเจียฟังแล้วอดอึ้งไม่ได้ ยกมือตบศิระชะตัวเองอย่างงุนงง ก่อนจะรีบพันแผลให้เขาอย่างคล่องแคล่ว “ฤทธิ์ของมันมีผลอีกนานแค่ไหน ไม่กี่ชั่วโมงหรือเป็นวัน”

“คุณช่างเป็นคุณหมอที่เปี่ยมด้วยความรับผิดชอบจริงๆ แถมยังมี จิตสำนึกและเห็นอกเห็นใจผู้อื่นไม่น้อยเลย”

เว่ยหลงดึงหน้ากากอนามัยออกแล้วมองมาที่เขา ในดวงตาคู่นั้นมี รอยยิ้มบางๆ ที่ดูซุกซน “ไม่จำเป็นต้องกังวลแทนผมหรอกครับ ต่อให้ฤทธิ์ ของเหลวพวกนี้จะดูรุนแรง แต่พลังของมันก็ยังอ่อนแอกว่าทางเซนจินท์ที่ พวกนักล่าแวมไพร์สมัยก่อนใช้ยับยั้งพวกเรา และโปรดอย่าโทษตัวเอง เพราะผมเลย ในเมื่อเป็นผมเองที่จงใจปิดบังความรู้สึกของตัวเองตอนคุณ ฉีดสารน้ำเข้ามา เป็นเพราะว่าตอนนั้น ปลายนิ้วของคุณสัมผัสผิวของผม ทำให้ผมรับรู้ถึงสัมผัสอบอุ่นที่แปลกประหลาด จนลืมนึกถึงตัวเอง ไปชั่วขณะ...”

เมื่อเห็นว่าเขาไม่เป็นอะไรมากจริงๆ ช่างเฮ่าเจียจึงถอนหายใจอย่าง โลงอก แต่ก็อดไม่ได้ที่จะตัวสั่น สายศิระชะอย่างจนใจ “ได้ครับ ผมจำไว้ เป็นบทเรียนแล้ว คราวหน้าตอนผมทำ จะไม่ลืมนึกถึงมือเด็ดขาด”

การบริจาคเลือดช่วยเสริมสร้าง การสร้างเม็ดเลือดใหม่

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว หลังจากหลอกนักศึกษาฝึกงานกลุ่มหนึ่ง
เข้าแผนกฉุกเฉินได้สำเร็จราบรื่น คุณหมอช่างผู้ประสบความสำเร็จในการ
ปฏิบัติภารกิจ ก็ได้รับวันหยุดที่ต้องช่วงชิงมาแบบรากเลือดอีกครั้ง

การมาเยือนของแวมไพร์ไม่ได้ก่อความโกลาหลใดๆ ภายใต้อิทธิพล
ลึกลับ แทบทุกคนต่างลืมนเรื่องราวในวันนั้นไปหมดสิ้น ประวัติการรักษ
หายไประหว่างไร้อารมณ์ ช่างเข้าเสียเคยไปคั่นกล่องวงจรปิดอย่างไม่น่า
แปลกใจ แต่กลับได้รับแจ้งว่าจู่ๆ ไฟฟ้าก็ดับในคืนนั้น กระทั่งตัวกล่องวงจรปิดก็
เสียหายอย่างน่าประหลาด

กลวิธีที่แสนชาญฉลาดและรอบคอบเช่นนี้ เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่สิ่งที่มีมือใหม่
จะทำได้

อย่างไรก็ตาม เรื่องเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับคุณหมอช่าง ความ
ทรงจำของเขาไม่ได้ถูกลบ บนแผ่นกระจกสไลด์สำหรับกล่องจุลทรรศน์
ตรงหน้ายังมีเนื้อเยื่อที่เก็บมาจากวันนั้น ในกระเป๋าลังของกางเกงยีนก็ยังมี
นามบัตรที่แวมไพร์ตนนั้นยัดเยียดใส่ไว้ให้เขา

สวยงาม มีดมืด เต็มไปด้วยสไตล็กอทิกในยุคกลาง ไม่ว่าจะพิจารณา
จากมุมไหน ก็เหมือนการ์ตสะสมที่แถมมากับบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปไม่มีผิด

แน่นอนว่าบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปไม่ใช่สิ่งสำคัญ ที่สำคัญคือวิทยานิพนธ์กับวิทยาศาสตร์ต่างหาก

ช่างเฮ่าเจียโยนความคิดยิบย่อยวุ่นวายทิ้ง รวบรวมสมาธิตรวจสอบแผ่นเนื้อเยื่อที่อยู่ใต้กล้องจุลทรรศน์

สิ่งที่น่าประหลาดใจคือเนื้อเยื่อจากตัวแวมไพร์ที่เขาได้มาจากการแลกเปลี่ยนหน้าตา นั้น เมื่อส่องภายใต้เลนส์กล้องกลับไม่เห็นแตกต่างจากชิ้นเนื้อของมนุษย์เลยสักนิด นอกจากว่า กล้ามเนื้อของแวมไพร์ตอนนี้ ดูเหมือนจะน่าสัมผัสไม่เลวทีเดียว...

เมื่อนึกถึงกล้ามเนื้อที่เรียงตัวสวยงามของเว่ยหลงในวันนั้น คุณหมอช่างก็อดไม่ได้ที่จะใช้คีมหนีบค่อย ๆ จิ้มไปบนแผ่นกระจกโดยไม่รู้ตัว นี่เป็นครั้งแรกที่เขาสติหลุดลอยระหว่างทำการทดลอง

“ที่นายส่งตรวจมานี้คืออะไรกันแน่ เลือดกบอะ?”

ทันใดนั้นเองประตูห้องทดลองก็ถูกเปิดออก ชายหนุ่มในชุดเสื้อกาวน์เดินเข้ามาจากด้านนอก ยื่นของในมือให้เขา “เซลล์เม็ดเลือดดักเม็ดยังไม่มียังไงก็ว่าเครื่องมือเสีย อุตส่าห์เจาะเลือดตัวเองเป็นหลอดมาลองตรวจดูอีกรอบ...”

“เอาเลือดออกบ้างก็มีประโยชน์น่า จากสถิติพบว่า ประสิทธิภาพการสร้างเลือดใหม่ของผู้หญิงแข็งแกร่งกว่าของผู้ชายไม่ใช่น้อย นายคิดว่าเลือดที่ผู้หญิงเสียไปทุกเดือนมันสูญเปล่าหรือไง?”

ช่างเฮ่าเจียติดนิ้วเรียกอีกฝ่าย รับกระดาษเอสี่ในมือมาวางลงบนโต๊ะแล้วเปรียบเทียบไปที่ละรายการ “มูซี ตอนที่ยังเรียนป.โท นายกำลังเรียนป.เอก ตอนนี้นัดมาทำวิทยานิพนธ์ป.เอกของฉันแล้ว นายก็ยังเรียนป.เอกอยู่อีก นี่นายตั้งใจจะอยู่เรียนไปจนแก่เฒ่าเลยหรือ?”

“พวกเราต้องสร้างผลงานวิจัยและพัฒนาด้วยตัวเอง พวกสายคลินิกอย่างนายเนี่ย อย่าม่าวดอะไรกับพวกเราที่ทำงานสายเทคนิคเลย”

อันมูซีถลึงตาใส่อย่างไม่พอใจ ยกขาเตะเก้าอี้ที่เขานั่งไปที “นายสะสมเวลาหยุดมาตั้งสองปี กว่าจะล่าบากรวมเป็นวันหยุดไม่กี่วันนี้ได้ นี่ตั้งใจจะเอามาทิ้งที่ห้องแล็บรี?”

ทั้งคู่รู้จักกันช่วงที่ช่างเฮ่าเจียเรียนปริญญาโท ต่อมาฝั่งหนึ่งลง
ปฏิบัติงานคลินิก อีกฝั่งยังศึกษาต่อ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังติดต่อกันอยู่เสมอ
ช่างเฮ่าเจียไม่มีทุนวิจัยของตัวเอง ต้องอาศัยวัสดุและอุปกรณ์ของกลุ่ม
แล็บย่อยภายใต้การดูแลของอันมุซึ่ อย่างไรก็ตามเองเขาก็ถือโอกาสยึดเยียด
ตัวอย่างเลือดชุดหนึ่งของเว่ยหลงให้กับอีกฝ่ายด้วย

ตอนนี้ดูเหมือนว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่เซลล์เนื้อเยื่อแล้ว อาจเป็นเพราะ
ในเลือดของเวมไพร์มีสารพิษบางอย่างที่ต่างจากของมนุษย์อยู่สินะ

“ไม่อย่างนั้นแล้วจะยังไง ฉันต้องทำให้พ่อแม่ฉันได้รู้ซึ่งถึงรสของ
ความผิดพลาดที่ตอนนั้นบังคับให้ฉันเปลี่ยนสายจากนิติเวชมาทำคลินิก”

ช่างเฮ่าเจียตบมือหนักแน่นอย่างมาดมั่น จัดโต๊ะห้องแล็บคืนสู่สภาพ
เดิมอย่างคล่องแคล่ว เก็บของที่ตัวเองนำมากลับเข้ากล่อง หยิบรายงานการ
ตรวจสอบชิ้นมาโบกให้อีกคน “แต่ถึงยังไงก็ยังคงกลับบ้านอยู่ดี ฉันรีบไป
ขึ้นรถไฟใต้ดินก่อนนะ ขอบใจมาก ไว้วางใจไหนสักวันฉันชวนนายไปร้องเพลง
เอง”

“พูดได้ดี นายอยากให้ร้านคาราโอเกะที่ไหนล้มละลาย เรียกเมื่อไหร่
ฉันไปเมื่อนั้น”

อันมุซึ่พยักหน้ารับอย่างระรื่น ส่งเขาออกจากห้องแล็บ

หลังจากเปลี่ยนชุดเสื้อกาวน์เสร็จ ช่างเฮ่าเจียก็วิ่งหน้าตั้งไปยังสถานีรถไฟ
ใต้ดินพร้อมกล่องสำหรับใช้ในห้องแล็บ ทว่าทันทีที่ลงจากลิฟต์ เขากลับ
ชะงักเท่าราวกับครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

ที่ด้านหลังเขาเงาดำส่องสว่างที่เดินย่องตามมาอย่างรีบร้อนหยุดเท้าตาม
ก่อนจะรีบหลบเข้ามุมผนัง

ช่างเฮ่าเจียจับคางพลางศึกษาป้ายสถานีอยู่สักพัก ก่อนจะเดินไปที่
เครื่องจำหน่ายตั๋วอัตโนมัติ วางกล่องสีเงินแสนสะดุดตาไว้ข้างเท้า

“คุณหมอช่าง มีคนสองคนตามหลังนายมาตลอดเลย ให้ฉันช่วย
เอาไหม”

ร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาใกล้เขา ช่างเฮ่าเจียเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย ก็เห็น

ไบหน้าคมที่เปี่ยมไปด้วยความเป็นชายของเฮ้อเจียหลุน “คุณเฮ้อ บังเอิญจังที่แท้พวกคุณก็นั่งรถไฟใต้ดินเหมือนกันเธอ”

“ไม่มีทางเลือกนี่นะ พวกแวมไพรซ์มีสมรรถภาพร่างกายที่ดีเยี่ยมก็จริง แต่กับพวกฉันตอนยังไม่เปลี่ยนร่างนะ ไม่ได้ต่างอะไรจากมนุษย์อย่างพวกนายหรอก แล้วฉันเองก็มีปัญหาส่วนตัวบางอย่างที่ทำให้เปลี่ยนร่างไม่ได้อย่างราบรื่น เลยได้แต่มาใช้บริการรถไฟใต้ดินของพวกนายนี่แหละ”

เฮ้อเจียหลุนถอนหายใจปลงๆ ล้วงเอาธนบัตรจากกระเป๋าตุงต่างค์สอดเข้าเครื่องจำหน่ายตั๋วอย่างชำนาญ “เลิกคุยเรื่องฉันเถอะ เว่ยหลงบอกให้ฉันปฏิบัติกับนายในระดับเดียวกันกับเขา จะให้ฉันช่วยจัดการพวกที่ตามมาด้านหลังนั้นไหม”

“ขอบคุณมาก แต่ไม่ต้องหรอก ผมรับมือเองได้”

ช่างเฮ้อเจียสายหน้ายิ้มๆ เลือกสถานีบนหน้าจอ “พวกเขาคงเห็นผมถือกล้อง เลยนึกว่าช่างในใส่ของมีค่าอะไรไว้ ในเมื่อตอนนั้นพวกคุณใช้ชีวิตอยู่ในสังคมมนุษย์ ก็ต้องเข้าใจกฎระเบียบการใช้ชีวิตของมนุษย์ด้วย ถ้าตอนนี้คุณลงมือกับพวกเขา พวกเขาจะมีโทษแค่พยายามกระทำความผิด แต่ถ้าเกิดคุณไม่ทันระวัง ทำพวกเขาบาดเจ็บขึ้นมา ก็ยิ่งตัดสินใจให้ชดชวยขึ้นไปอีก”

“ยุ่งวุ่นวายอะไรไปหมด ฉันฟังไม่เข้าใจ เอาเป็นว่าถ้าจะให้ฉันช่วยนายต่อยต์ก็เรียกแล้วกัน หรือถ้าสู้เองไหว ฉันจะรอนายอยู่ด้านข้าง”

เฮ้อเจียหลุนฟังจนหัวหมุน ตัดบทคำพูดของเขาอย่างหมดความอดทน ช่างเฮ้อเจียอดไม่ได้ที่จะหัวเราะเบาๆ ลอบสายศิระชะ สอดมือข้างหนึ่งเข้าไปในกระเป๋าทางเกง “ตอนนี้ยังไม่จำเป็น คุณมองอยู่จากรอบนอกก็พอ”

มนุษย์หมาปามีนิสัยตรงไปตรงมาและอารมณ์ร้อน มีหลายคนที่ยึดมั่นในการลุยเดี่ยว เฮ้อเจียหลุนจึงเข้าใจความคิดที่ไม่ต้องการให้คนอื่นเข้ามาช่วยเป็นธรรมดา แต่เพียงแค่มองรูปร่างที่เรียกได้ว่าผอมแห้งแรงน้อยของมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งที่ดูเหมือนจะอ่อนแอเมื่อเทียบกับเขา ก็อดไม่ได้ที่จะสายหัว แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังเดินไปที่จุดตรวจสอบความปลอดภัยก่อน

ช่างเฮ้อเจียล้วงเอาธนบัตรจากกระเป๋าทางเกงประหนึ่งไม่ได้รับรู้สิ่งใด

ทั้งสิ้น ในขณะที่สอดรบนับตรเข้าไปในเครื่องจำหน่ายตัวอัตโนมัติ ทันใดนั้น ก็มีร่างหนึ่งพุ่งออกมาจากด้านข้าง

คนคนนั้นพุ่งตรงไปที่กล่องของเขา พอฉวยมาได้แล้วก็ตั้งท่าจะกอดมัน แล้วโถกหยีอย่างไม่คิดชีวิต แต่จู่ ๆ เขาก็กลับสะดุดบางอย่างเข้าอย่างจัง จนสูญเสียการทรงตัวล้มลงกับพื้นอย่างแรง

“เห็นหรือยัง อย่างนี้ลึกลับเรียกว่าทำความสำเร็จแล้ว”

ช่างเฮ่าเจียรับกล่องที่เกือบจะกระเด็นกระดอนหลังจากอีกฝ่ายล้มคว่ำ มาถือไว้ในมืออย่างมั่นคง ซักซาวาที่เป็นต้นเหตุของการสะดุดล้มกลับมาอย่างเนิบนาบ แล้วถือโอกาสยึดข้อมือของอีกฝ่าย เพียงแค่บิดแล้วดึง ชายคนนั้นก็ถูกกดตรึงกับพื้นอย่างมั่นคงพร้อมกับเสียงร้องโหยหวน

ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นไม่ใช่เล็ก ๆ พรึบตาเดียวก็มีคนเข้ามามุงจากรอบด้าน

ชายคนนั้นเจ็บจนเหงื่อไหลพราก สูดอากาศเข้าปอกไม่หยุด ยันร่างกายครึ่งหนึ่งขึ้นอย่างยากลำบาก “พี่...พี่ชาย เกิดเป็นคนต้องรู้จักให้อภัย จบเรื่องแล้วถึงจะอยู่ร่วมกันง่าย ใคร ๆ ก็ระวังตัวไม่ใช่ไร้วางใจกันทั้งนั้น พี่ชาย เล่นถือกล่องหน้าตาสะดุดตาขนาดนี้ยังงี้ก็อันตรายเกินไป เดี่ยวฉันตะโกนบอกให้นะ ระวังว่าไม่มีใครในพวกฉันกล้าแตะพี่ชายแน่...”

“ช่างในนี้มีเนื้อเยื่ออนุพิวชนิดหน้อย กับตัวอย่างเซรัมแล้วก็พลาสติกสองสามหลอด ถ้าพวกนายไม่ได้อยากส่งรหัสลับก็ ขโมยไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก”

ช่างเฮ่าเจียตบไหล่ของเขาอย่างเป็นมิตร มองสีหน้าที่ง่วงวยยิ่งกว่าเก่า ด้วยความพอใจ ปลดปล่อยอีกฝ่ายจากการจับกุม พลงตบมือแล้วลุกขึ้นยืน

“พ่อหนุ่ม ระวังหนอยนะ ไอ้หมอนี้กะล่อนจะตาย หนไหนเผ้าไม่ตี มันจะโถกก็โถกซะ!”

บางคนในกลุ่มขามุง จำหวัชโมยขาประจำรายนี้ได้เช่นกัน พอเห็นเขา ปลดปล่อยตัวเองง่าย ๆ ก็รีบร้องเตือนมาจากด้านข้าง

ช่างเฮ่าเจียเพียงแค่มองหน้าพร้อมรอยยิ้ม มองคนที่แค่จะกระดิกตัว ยังลำบากตรงหน้า หยิบตัวรถไฟใต้ดินกับเงินทองที่ได้คืนออกมาอย่าง

ไม่รีบร้อน “ไม่ต้องห่วงครับ ผมถอดข้อแขนเขาออกแล้ว ถ้าไม่ใช่คนที่ชำนาญ ปกติแล้วคงดึงกลับเข้าที่ได้ไม่ถนัดหรอก เห็นอวัยวะของผมมีกลิ้งวงจรปิดอยู่ สามารถดึงภาพออกมาใช้เป็นหลักฐานได้โดยตรง ผมต้องรีบกลับบ้าน รบกวนพวกคุณสักคนพาเขาไปส่งให้ห้องเวรยามของทางสถานีทีนะครับ ผมคงไม่ได้ตามไปแล้ว”

คุณหมอช่างผู้มึนพ่อและแม่เป็นตำรวจอาชญากรรมแนวหน้า ถูกสภาพแวดล้อมครอบครัวย่ำแย่มาอย่างเข้มข้นตั้งแต่เล็ก เห็นได้ชัดว่า แอบซุกซ่อนฝีมือเอาไว้ไม่น้อย และด้วยเหตุนี้ ถึงได้ถูกผู้อำนวยการโรงพยาบาลจับใส่แผนกฉุกเฉินที่ต้องใช้กำลังต่อสู้มากที่สุด ก่อนที่เขาจะทันได้เลือกทิศทางที่จะไปด้วยซ้ำ จนกระทั่งรักษาความสงบเรียบร้อยของแผนกฉุกเฉินมาได้สำเร็จถึงสองปีเต็ม

แม้จะไม่ได้รังเกียจการออกแรงนิด ๆ หน่อย ๆ เพื่อยืนหยัดต่อความถูกต้อง แต่อ้างอิงจากพัฒนาการของเหตุการณ์หลายครั้งที่ผ่านมา ช่างเฮ้อเจียเองไม่มีใครจะสนใจการสืบสวนไปจนถึงการสรรเสริญที่จะตามมาต่อจากนี้เท่าไรนัก ผู้รีบกลับบ้านไปนอนหลับให้สบายยังจะดีกว่า หลังจากส่งตัวหัวขโมยให้กับวัยรุ่นสองคนที่รวบรวมความกล้าก้าวออกมาเรียบริ้ว เขา ก็ถือกล้องขึ้นมา ผงกหัวให้เฮ้อเจียหลุน แล้วรีบเร่งฝีเท้าไปยังจุดตรวจความปลอดภัย